

AMI A VÁROSBAN MARADT

Néhány perc a katedrális párkányain feledteti a lépcsómászás keservét, a légszomjat enyhíti a magasban egyenletesen süvítő szél. Lent éppenhogy szellő — számunkra már mindig ilyen marad. A szél nagyon fontos, mert ő csiszolta szinte keményebbre, de simábbra bizonyosan a márványlapokat. Itt fenn a szobrok hatalmasak, elnyerik arányaikat. Ez belső tartásra kötelez bennünket is: a mélybe illúzió nélkül, célirányosan vetjük magunkat; karunk a combhoz szorítva vagy a mellkas fölött összefonva. Ki így, ki úgy. Szavainkat odahagytuk a madaraknak, hiszen ők megmaradnak az isteneknek — ha egyszer erre vetőd-
nének — eleségül.

FECSKE CSABA

A porszem éneke

*Utazás, kaland? Túl sok a tragédia;
bárhogy is nézzük, az élményekért
nagy árat kell fizetni, nagyon nagy árat
Megfizetjük. Adósok még sosem maradtunk
Az elme, mint ablak üveglappjai közé
szorult légy, tehetetlen —
Nyomozás? Tettenérni önmagunkban azt a lényt,
aki minden kétséget kizáróan azonos velünk?
Aki, ösztönösen bár, mindig arra törekszik,
hogy elpusztítsa ama másikat?
S hogy vagy sem ujjnyomot, eltünteti
vagy nem a vért: a bűnjel éppúgy
lehet ereklýe, mint szégyenletes stigma
Ki döntheti el ezt helyettünk? Kitől
szabadulunk meg lényünk fölöslegesnek vélt
foszlányaival? Ki pusztul el bennünk
övele, a talán egyetlennel, van-e határ
élete, halála között? Mondhatjuk-e:
itt ér véget az este, s itt kezdődik az éj?*